

[Langkilde.]

videre med et begrænset arbejdsområde omfattende umyndiges og borteblevnes midler. Det, vi stiller os tvivlende over for eller rettere sagt er imod, er — hvad den højtærede minister ikke kan lide vi siger — denne camouflageforanstaltning, hvorved man inddrager overformyndieriet som en statsinstitution, således at dets fremtidige driftsresultater, og hvad der i øvrigt sker, forsvinder i tågerne i den almindelige statsfinansielle situation. Det tager vi altså afstand fra; vi mener, at skal man føre overformyndieriet videre, må det være som en selvstændig institution. Om man så i den situation behøver et tilsynsråd, som jeg godt erindrer der står i udvalgets betænkning, skal jeg ikke have nogen absolut mening om — jeg er nu ikke så overbevist om, at det er afgørende. For så vidt en positiv stillingtagen til forslaget om et tilsynsråd har en brod vendt mod overformyndieriet, må jeg endog sige, at jeg ikke mener, man i særlig grad kan bebrejde dette noget. Jeg kan godt se, at den politik, der er ført mellem 1940 og 1948, i høj grad har været uhensigtsmæssig, som det siges i udvalgsbetænkningen. Men i almindelighed kan man ikke rette nogen særlig stærk bebrejdelse mod overformyndieriet, og i alt fald må man sige, at der allerede tidligt er råbt vagt i gevær, og at det i og for sig er justitsministeriet, som ikke har lyttet til advarslen, idet en indgriben i begyndelsen af 50'erne måske så nogenlunde kunne have reddet situationen.

Hvad angår forskelsbehandlingen, som den højtærede minister var inde på med hensyn til de båndlagte midler, bemærkes, at det er muligt, at det vil koste 2½ mill. kr. mere, men jeg tror ikke, selv om man gennemfører den regel, at den højtærede minister vil have styrke til igennem disse 3 eller 5 år at holde til alle de sager, der vil komme angående dem, som får løsgivet deres midler senere, og som altså må nøjes med de 4 pct.s rente, og jeg tror heller ikke, at man vil bryde sig om at se, hvad f. eks. ombudsmanden mener om noget sådant. Det er en forskelsbehandling, som på forhånd er tilrettelagt, og som der ikke kan lægges saglige kriterier for hvordan man skal klare, altså hvem der skal have først, og hvem der skal have sidst, så selv

om det koster nogle penge, hvad jeg selvfølgelig har stor respekt for, tror jeg ikke, at man bør lægge grunden til en sådan forskelsbehandling ved at følge lovforslaget på det punkt.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg synes, jeg føler mig forpligtet til at tilbagevise den bebrejdelse, der blev rettet mod justitsministeriet. Jeg tror, vi inden for justitsministeriet har gjort, hvad man med rimelighed kunne forvente af os, men alt det tror jeg vi lettere kan uddybe i udvalget, hvor jeg selvfølgelig er parat til at komme med de oplysninger, udvalget måtte ønske.

Men må jeg over for det sidste, det ærede medlem hr. Langkilde sagde, fremhæve, at hvis det ligefrem skulle være en forskelsbehandling af et sådant format, at man kunne forvente ombudsmandens indblanding, så synes jeg dog, jeg har et stærkt alibi, når jeg ser på de navne, der har underskrevet betænkningen, og som stiller forslag netop om det, som det ærede medlem kalder forskelsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Poul Dalsager: Jeg foreslår, at de fire lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for folkepensionister m. fl.

Valgt blev: *Egon Jensen, Ove Hansen, Camma Larsen-Ledet, Th. Mikkelsen, Niels Mørk, Carl Nielsen, Peter Nielsen, Chr. Rasmussen, Foged, Alfred Bøgh, Jens Chr. Christensen, Guldberg, Asger Jensen, Clara Munck, Vestergaard Poulsen, Axel Sørensen og Omann.*